

Sygn. akt II Ka 518/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Luby Filoc

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2015 r.

sprawy **J. D. (1)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 279 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 11 czerwca 2015 r. sygn. akt II K 1664/13

zaskarżony wyrok uchyla i na podstawie art. 5§1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45§1 kw postępowanie w sprawie umarza wobec przedawnienia karalności wykroczenia; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Zespołu Adwokackiego w M. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę oskarżonego wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym przez adw. B. C.; stwierdza, że koszty sądowe w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 518/15

UZASADNIENIE

J. D. (1) został oskarżony o to, że w bliżej nie ustalonej dacie w okresie od 30 lipca 2013 r. do 26 września 2013 r. w miejscowości K., gm. H., pow. (...), woj. (...) dokonał kradzieży z włamaniem do budynku mieszkalnego znajdującego się na ogrodzonej posesji oznaczonej (...) w ten sposób że po uprzednim przedostaniu się w nieustalony sposób na teren posesji, i po pokonaniu w nieustalony sposób zamka w drzwiach wejściowych do budynku przedostał się do jego wnętrza skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia: roweru (...) damka koloru bordowego, powodując tym straty w wysokości 270 zł na szkodę K. Z.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2015 r., sygn. akt II K 1664/13, Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim:

I. oskarżonego **J. D. (1)** w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że w okresie pomiędzy 30 lipca 2013 r. a 26 września 2013 r.

w miejscowości K., powiat (...), województwo mazowieckie, z niezamkniętego pomieszczenia zabrał w celu przywłaszczenia rower (...) typu damka o wartości 270 złotych na szkodę K. Z., tj. czynu stanowiącego wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. i za czyn ten na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył karę grzywny 400 złotych;

II. na podstawie art. 82 § 3 k.p.w. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył **J. D. (1)** okres zatrzymania w dniu 5 października 2013 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny grzywnie w wysokości 200 zł;

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. B. C. wynagrodzenie za sprawowaną z urzędu obronę oskarżonego w kwocie 619,92 złotych w tym podatek VAT w kwocie 115,92 złotych;

IV. zwolnił oskarżonego od uiszczenia opłaty oraz zasądził od J. D. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych, tytułem częściowego zwrotu wydatków postępowania, w pozostałym zakresie wydatki przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, negując go w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., a polegających na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, polegającej na uznaniu, iż rozbieżne i niewiarygodne zeznania świadka Z. G. są wystarczające do uznania, iż to oskarżony J. D. (1) dokonał zaboru roweru marki (...), szczególnie w sytuacji, gdy z zeznań świadka S. K. wynika, iż dał on w przeszłości oskarżonemu taki sam rower;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż to oskarżony dokonał zaboru roweru (...), w sytuacji gdy dostęp do kluczy do domu pokrzywdzonej i tym samym możliwość dokonania zaboru miały też inne osoby, co potwierdzają zeznania świadka Z. G., a wskazywane przez pokrzywdzoną oraz świadka G. ślady na rowerze nie mogą w sposób jednoznaczny potwierdzić, iż rower ujawniony podczas przeszukania mieszkania oskarżonego to ten sam rower, który należał do matki pokrzywdzonej.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie J. D. (2) od zarzucanego mu czynu, ewentualnie zaś o uchylenie zapadłego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W toku rozprawy odwoławczej obrońca poparł apelację i wnioski w niej zawarte, wniósł o zasądzenie kosztów obrony z urzędu, oświadczając, że nie zostały uiszczone w całości ani w części. Prokurator wniósł o umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie karalności. J. D. (1) nie stawiał się mimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy apelacyjnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się o tyle zasadna, że doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania w sprawie wobec przedawnienia karalności wykroczenia.

Wobec faktu, iż do popełnienia czynu przypisanego J. D. (1) doszło w okresie pomiędzy 30 lipca 2013 r. a 26 września 2013 r., zaś postępowanie w stosunku do jego osoby wszczęto w dniu 18 grudnia 2013 r. (k. 40), przyjęć należało, że karalność przypisanego mu wykroczenia ustala z końcem dnia 30 lipca 2015 r., albowiem z upływem tegoż dnia upłynęło 2 lata od popełnienia tego czynu (art. 45 § 1 k.w.).

W tym stanie rzeczy, w związku z okolicznością, iż doszło do zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia orzekania (art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w.), stanowiącej zarazem bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w., Sąd Okręgowy umorzył postępowanie w sprawie, zaś na podstawie

art. 118 § 2 k.p.w. stwierdził, że koszty procesu w tejże sprawie ponosi Skarb Państwa. Powyższe sprawiło, że bezprzedmiotowym stało się poddanie analizie argumentacji wysuniętej przez apelującego

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 615 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Zespołu Adwokackiego w M. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę oskarżonego wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym przez adw. B. C. (§ 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu- tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461 z późn. zm.). Na podstawie art. 118 § 2 k.p.w. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. Sąd Okręgowy stwierdził, że koszty sądowe w sprawie ponosi Skarb Państwa.